

מסמך 186

מסמך 186

ממש לפני הצליבה

כאשר ישוע ומאשימיו יצאו לכיוון הורדוס, פנה המאסטר אל השליח יוחנן ואמר לו: "יוחנן, לא תוכל עוד לעשות דבר עבורי. לך אל אמי והבא אותה כדי שתראה אותי לפני שאמות." אף שיוחנן היסס לעזוב את ישוע לבד עם אויביו, כאשר שמע את בקשת המאסטר הוא מיהר אל בית עניא, שם התאספה כל משפחתו של ישוע והמתנה בביתן של מרתה ומרים, אחיותיו של אלעזר אשר הוקם לתחייה מן המתים.

מספר פעמים במהלך הבוקר הגיעו שליחים ומסרו למרים ולמרתה עדכונים באשר להתקדמות משפטו של ישוע. ואולם, משפחתו של ישוע הגיעה אל בית עניא אך דקות ספורות לפני שהגיע לשם יוחנן ובפיו בקשתו של ישוע לראות את אמו בטרם יומת. לאחר שיוחנן זכיה סיפר להם את כל מה שהתרחש מאז נעצר ישוע בחצות, יצאה מרים אמו מיד בלוויית יוחנן לראות את בנה הבכור. בשעה שמרים ויוחנן הגיעו לעיר, ישוע כבר הגיע אל גולגותא בלוויית החיילים הרומיים אשר נצטוו לצלוב אותו.

כאשר מרים, אם ישוע, יצאה עם יוחנן לראות את בנה, סירבה אחותו רות להישאר מאחור עם יתר בני המשפחה. מכיוון שהייתה נחושה להתלוות אל אימה, התלווה אליה אחיה, יהודה. שאר בני משפחתו של המאסטר נותרו בבית עניא תחת פיקוחו של יעקב, וכמעט מדי שעה הגיעו שליחיו של דוד זכדיה ודיווחו על התקדמות המאורעות האיומים אשר במהלכם הומת אחיהם הבכור, ישוע מנצרת.

1. סופו של יהודה איש-קריות

הדיון בפני פילטוס הסתיים בסביבות השעה שמונה-וחצי בבוקר של יום השישי הזה, והמאסטר נמסר לחזקתם של החיילים הרומיים אשר נצטוו לצלוב אותו. מיד לאחר שישוע נמסר לידי הרומאים, חזר מפקד השומרים היהודיים עם אנשיו חזרה אל המפקדה שלהם במקדש. הכהן הגדול ועמיתיו, חברי הסנהדרין, הלכו מעט אחרי השומרים, הישר אל מקום המפגש הרגיל שלהם בלשכת הגזית שבמקדש. כאן הם פגשו חברי סנהדרין רבים אחרים אשר חיכו על-מנת לדעת מה עלה בגורלו של ישוע. בשעה שכיפא עסק בדיווח לחברי הסנהדרין על אודות משפטו וגזר דינו של ישוע, הופיע בפניהם יהודה בכדי לתבוע את הפרס על חלקו במעצר המאסטר ובגזר דין המוות אשר ניתן לו.

כל היהודים הללו תיעבו את יהודה; כל מה שהם הרגישו כלפי הבוגד היה אך ורק בוז גמור. במהלך משפטו של ישוע בפני כיפא, ובמהלך הופעתו בפני פילטוס, התנהגותו הבוגדנית של יהודה הציקה למצפנו. והוא החל להתפכח במידת-מה מן האשליה בנוגע לפרס אשר הוא עתיד לקבל בתמורה לבגידתו בישוע. הוא סלד מן הקרירות ומן הריחוק שהפגינו השלטונות היהודיים; אף-על-פי-כן, הוא ציפה לגמול נדיב בתמורה להתנהגותו הפחדנית. הוא ציפה שיקראו לו בפני האסיפה הכללית של הסנהדרין, ושם ישמיעו את שבחו בפניו ויעטירו עליו כבוד גדול בתמורה לשירות הכביר אשר הוא העניק לאומה, כך החמיא לעצמו. על-כן, תארו לעצמכם עד כמה הופתע הבוגד האנוכי הזה כאשר משרת של הכהן הגדול נגע בכתפו, לקח אותו אל מחוץ לאולם ואמר: "יהודה, מינו אותי לשלם לך על הבגידה בישוע. הנה הגמול שלך." ובעודו מדבר, נתן משרתו של כיפא ליהודה שק ובו שלושים מטבעות כסף – המחיר באותה עת של עבד טוב ובריא.

יהודה היה המום, אחוז הלם. הוא רץ חזרה וביקש להיכנס ללשכה, אך הוא נחסם בידי השוער. הוא ביקש לערער בפני הסנהדרין, אך הם לא התירו לו להיכנס. יהודה לא האמין כי שליטי היהודים יאפשרו לו לבגוד בחבריו ובמאסטר שלו, ואז יציעו לו שלושים מטבעות כסף כפרס על מעשיו. הוא הרגיש מושפל, מיואש ושביר לחרוטי. הוא החל לצעוד הלאה מן המקדש כמו היה שרוי בטרנס. הוא שלשל אוטומטית את השק אל תוך כיסו העמוק, אותו כיס אשר בו נשא את לפני השק שהכיל את כספי קבוצת השליחים במשך זמן כה רב. וכך הוא הסתובב בעיר והלך אחרי ההמונים אשר היו בדרכם לצפות בצליבות.

מרחוק ראה אותם יהודה מרימים אל על את הצלב אשר עליו מוסמר ישוע, ולמראה המחזה הזה הוא רץ בחזרה אל המקדש, פרץ בכוח דרך השומר ומצא את עצמו עומד מול חברי הסנהדרין, שעדיין הייתה מכונסת. הבוגד היה כמעט חסר נשימה ונסער מאוד, אך הוא הצליח למלמל את המילים הבאות: "חטאתי בכך שבגדתי באדם חף מפשע. אתם העלבתם אותי. הצעתם לי כסף כפרס על השירות שלי – מחירו של עבד. אני מתחרט על מה שעשיתי; הנה כספכם. אני רוצה לחמוק מן האשמה של מה שעשיתי."

כאשר שמעו שליטי היהודים את יהודה, הם לעגו לו. אחד מהם, שישב בסמוך למקום בו עמד יהודה, סימן לו לעזוב את הלשכה, ואמר: "המאסטר שלך כבר הומת בידי הרומאים, ובאשר לאשמה שלך, מה זה נוגע לנו? זה עניין שלך – הסתלק!"

כאשר עזב את לשכת הסנהדרין, הוא הוציא את שלושים מטבעות הכסף וזרק אותם על רצפת המקדש. וכשיצא הבוגד מן המקדש, הוא כבר כמעט יצא מדעתו. יהודה התנסה כעת בהבנת טבעו האמיתי של החטא. נעלמו לחרוטי כל התהילה, המשיכה והשיכרון של מעשה העוולה. כעת עמד הרשע לבדו פנים אל פנים נוכח גזר הדין של נשמתו המיואשת והמאוכזבת. בזמן ביצוע החטא הרגיש כמכושף, היה זה כבהרפתקה, אך כעת היה עליו לקצור את הפירות הערומים והבלתי-רומנטיים של העובדות לאשורן.

מי שלפנים היה שליח של מלכות השמים עלי אדמות, הלך כעת ברחובות ירושלים בודד וגלמוד. הייאוש אשר אחז בו היה ייאוש מוחלט-כמעט. הוא המשיך ללכת דרך העיר, יצא את החומות וירד מטה אל הבדידות האיומה של גיא בן הינום, שם עלה על המדרון התלול, נטל את חגורת הגלימה שלו וקשר אותה לעץ קטן. את הקצה השני כרך סביב צווארו והשליך עצמו לתהום. לפני שמת, הקשר שקשר בידיים עצבניות נפרם וגופו של הבוגד נקרע לחתיכות בזמן שנפל על הסלעים המשוננים אשר מתחת.

2. גישתו של המאסטר

כאשר ישוע נעצר, הוא ידע כי עבודתו עלי אדמות בלבוש בשר ודם הגיעה אל קצה. הוא הבין לחרוטי את סוג המוות אשר הוא עתיד למות, והוא לא התעניין כלל ועיקר בפרטי המשפט-לכאורה אשר עשו לו.

בשעה שעמד בפני הסנהדרין, ישוע סירב לענות לעדויות השקר של העדים אשר העידו נגדו. בין אם נשאל בידי חבר או אויב, אך ורק שאלה אחת תמיד זכתה לתשובה – זו אשר נגעה לטיבה ולאֶלוהיותה של משימתו עלי-אדמות. כאשר נשאל אם היה בן האל, הוא תמיד ענה. והוא סירב בהתמדה לענות להורדוס הסקרן והמרושע. הוא דיבר אל פילטוס אך ורק כאשר חשב שפילטוס, או אדם כן אחר, יכלו להיעזר בדבריו ולהיטיב ללמוד מהם על האמת. ישוע לימד את שליחיו את חוסר התוחלת שבהשלכת פנינים לרגלי החזירים, וכעת הוא העז לתרגל בעצמו את אשר לימד. התנהגותו כעת העידה על הכניעות הסבלנית של הטבע האנושי, אשר השתלבה בדממה המלכותית ובמכובדות השקולה אשר הפגין הטבע האלוהי. הוא היה מוכן לשוחח עם פילטוס על

כל שאלה אשר נגעה להאשמות הפוליטיות אשר הוטחו בו – כל שאלה אשר לדעתו נגעה לתחום הסמכות של המושל.

ישוע היה משוכנע כי היה זה רצון האב שהוא יכניע עצמו לזרימה הטבעית של המאורעות האנושיים, ממש כמו כל בן-תמותה אחר, ועל-כן הוא סירב אפילו להשתמש בכוח השכנוע האנושי שלו בכדי להשפיע על מהלך האירועים אשר הובילו אחיו בני התמותה, אלה אשר הפגינו קוצר-ראייה בהיבט החברתי ואשר היו עיוורים בהיבט הרוחני. אף כי ישוע חי ומת באורנטיה, כל מהלך הקריירה האנושית שלו, מתחילתה ועד סופה, היווה מופע אשר תכליתו להשפיע וללמד את כלל היקום אשר הוא ברא ואשר הוא ממשיך לקיים לעד.

היהודים קצרי הרואי הללו תבעו בגסות את מות המאסטר, בעוד שהוא עומד כך בדממה נוראית וצופה במותה של אומה – מותו של עם אבותיו אשר בארץ.

ישוע רכש אופי של אדם אשר יכול היה לעמוד שליו ולשמור על כבודו גם נוכח עלבון בלתי-מוצדק ומתמשך. לא ניתן היה להפחידו. כאשר משרתיו של חנן החלו לעלוב בו, כל מה שהציע היה כי ראוי שיקראו לעדים אשר יוכלו להעיד כנגדו.

לאורך כל מה שנקרא המשפט לפני פילטוס, מתחילתו ועד סופו, הצופים השמימיים לא יכלו להימנע מלשדר ליקום את תיאור הסצנה שבה "פילטוס עומד למשפטו של ישוע."

כאשר עמד מול כיפא, ולאחר שכל עדויות השקר התמוססו, ישוע לא היסס לענות על שאלתו של הכוהן הגדול, ולהעניק להם בעצם עדותו זאת את אשר הם היו מעוניינים בו, את הבסיס להרשעתו בחילול הקודש.

המאסטר לא הפגין שום עניין בניסיונותיו של פילטוס לנסות לשחרר אותו; אותו פילטוס אשר כוונתו הייתה טובה, אך פעולתו רפה. הוא באמת ריחם על פילטוס, ואכן ניסה להאיר את חשכת דעתו. ישוע היה פאסיבי לחלוטין בנוגע לפניותיו של המושל הרומי ליהודים בבקשה שיבטלו את כתב האישום הפלילי נגדו. במהלך כל המאורע המצער, הוא המשיך להתנהג בפשטות מכובדת ובהדרגה נטול יומרה. כאשר כינו אותו "מלך היהודים", הוא לא הטיל שום ספק בחוסר כנותם של מי שעתידים להיות רוצחיו. הוא קיבל את הכינוי ללא הסברים מיותרים, בידעו כי אף-על-פי שהם בחרו לדחות אותו, הוא יהיה האדם האחרון אשר יכול היה להנהיג את האומה באמת, גם במובן הרוחני.

במהלך המשפטים הללו אמר ישוע אך מעט, ואולם הוא אמר די בכדי להדגים עבור כל בני התמותה איזה סוג של אופי יכול האדם לגבש בשותפות עם האל, ובכדי לגלות לכלל היקום את האופן שבו יכול האל להתגלם בחיי יצור, כאשר אותו יצור בוחר באמת לעשות את רצון האב, ובכך הופך באופן פעיל לבנו של האל החי.

ניתן לראות את מלוא אהבתו לבני התמותה הבורים בסבלנות ובשליטה העצמית אשר הפגין נוכח הלעג, המכות והדחיפות אשר הלמו בו החיילים הגסים והמשרתים חסרי ההתחשבות. הוא אפילו לא כעס בשעה שכיסו את עיניו, היכו אותו בגסות בפניו וקראו לו: "התנבא לנו, מי היכה אותך."

פילטוס דיבר אמת גדולה מאשר ידע שדיבר, בשעה שהציג את ישוע להמון לאחר שהולקה, וקרא, "תיראו את האדם!" אכן, המושל הרומי אחוז הפחדים לא העלה על דעתו שבאותו רגע ממש היקום עמד דום והתבונן במחזה הייחודי – הריבון האהוב מושפל בלעג ובמכות נתיניו החשוכים והמפגרים בני התמותה. בשעה שפילטוס דיבר, הדהדה ברחבי נבאדון כולה הקריאה, "תראו את האל והאדם!" ברחבי יקום, אינספור מיליונים מאז אותו יום המשיכו לראות את אותו

אדם, ואילו אל האוונה, השליט העליון של יקום היקומים, מקבל את האדם מנצרת כהתממשות האידאולית של היצורים בני התמותה ביקום המקומי הזה של זמן ומרחב. בכל חייו אשר אין כדוגמתם, הוא הצליח תמיד לגלות את האל לאדם. וכעת, באירועי חייו האחרונים הללו כאדם ובמותו הקרב, הוא גילה התגלות חדשה ונוגעת ללב של האדם לאל.

3. דוד זבדיה המהימן

מעט לאחר שישוע נמסר לידי החיילים הרומיים, עם תום הדיון בפני פילטוס, מיהרה קבוצה של שומרי המקדש אל גת שמנים בכדי לפזר את חסידיו של המאסטר, או על-מנת לעצור אותם. ואולם, החסידים הללו נפוצו הרבה לפני הגעתם. השליחים נסוגו אל מקומות המסתור אשר נקבעו להם; היוונים התפזרו והלכו אל מספר בתים בירושלים; יתר התלמידים נפוצו אף הם. דוד זבדיה האמין כי אויביו של ישוע יחזרו; ועל-כן הוא העלה במוקדם חמישה או שישה אוהלים ומיקם אותם במעלה המצוק, בסמוך למקום שאליו נהג לעתים תכופות המאסטר לפרוש בכדי להתפלל ולסגוד. שם הוא התכוון להתחבא וגם להפעיל מרכז – מעין תחנת תיאום – לשם שירות השליחים שלו. דוד יצא מן המחנה אך מעט לפני ששומרי המקדש הגיעו אליו. מכיוון שלא מצאו שם איש, הם הסתפקו בשריפת המחנה ושבּו אל המקדש. כאשר חברי הסנהדרין שמעו את דיווחם, הם היו מרוצים מכך שחסידיו של ישוע הופחדו והוכנעו, והם קבעו שלא תהיה סכנת התקוממות, או סכנה לחילוצו של ישוע מידי מוציאו להורג. סוף-סוף הם יכלו לנשום לרווחה, ועל-כן סיימו את הישיבה והתפזרו איש-איש לדרכו לשם ההכנות לקראת סדר הפסח.

מיד עם שישוע נמסר לצליבה מידי פילטוס לידי החיילים הרומיים, מיהר שליח אל גת שמנים על-מנת להודיע לדוד, ותוך חמש דקות יצאו רצים בדרכם אל בית צידה, פלה, פילדלפיה, צידון, שכם, חברון, דמשק ואלכסנדריה. והשליחים הללו נשאו עמם את הבשורה שישוע עומד להיצלב בידי הרומאים בשל התעקשותם הנחרצת של שליטי היהודים.

במהלך היום הטראגי הזה ועד לצאתו של המסר האחרון שהודיע כי המאסטר הובא למנוחות בקבר, שלח דוד מדי חצי שעה רצים עם דיווחים אל השליחים, אל היוונים ואל בני משפחתו הארצית של ישוע אשר התאספו בביתו של אלעזר בבית עניא. כאשר השליחים יצאו עם ההודעה שישוע הובא למנוחות, דוד פיזר את סגל הרצים המקומיים למשך חגיגות הפסח ומנוחת השבת, והנחה אותם להתייצב אצלו בשקט בבוקר יום ראשון בביתו של ניקודמוס, שם הוא עצמו התכוון להסתתר למשך מספר ימים יחד עם אנדראס ועם פטרוס.

דוד זבדיה זה, אשר ניחן בדעת ייחודית, היה היחיד מבין תלמידיו הבכירים של ישוע שהתייחס פשוטו כמשמעו לקביעה של המאסטר כי הוא ימות "ויקום לתחייה ביום השלישי." דוד שמע אותו פעם אחת חוזה כך, ולפי שנטה להתייחס לדברים כפשוטם, התכוון כעת לאסוף את שליחיו ביום ראשון בבוקר בביתו של ניקודמוס על-מנת שיהיו זמינים להפיץ את החדשות במקרה שישוע יקום לתחייה מן המתים. במהרה דוד גילה שאיש מחסידיו לא ציפה שהוא יקום מן הקבר כל-כך מהר; על כן הוא שמר את אמונתו לעצמו ולא סיפר על כוונתו לאסוף את סגל השליחים מוקדם בבוקר יום ראשון לאיש, מלבד לשליחים אשר שלח בבוקר יום שישי אל הערים ואל מרכזי המאמינים המרוחקים.

וכך, כשחסידיו של ישוע מפוזרים ברחבי ירושלים וסביבותיה, הם עשו את הסדר באותו לילה ונותרו למחרת במסתור.

4. הכנות לצליבה

לאחר שפילטוס רחץ את ידיו אל מול ההמון, ובכך ביקש לחמוק מן האשמה על כך שציווה על צליבתו של אדם חף מפשע רק משום שחשש לעמוד מול תביעות מנהיגי היהודים, הוא ציווה למסור את המאסטר לידי החיילים הרומיים ופקד על מפקדם לצלוב אותו מיד. כאשר החיילים קיבלו את ישוע לידיהם, הם הובילו אותו בחזרה אל חצר הפרטורים, הסירו את הגלימה שהלביש אותו הורדוס והלבישו אותו בבגדיו. החיילים הללו לעגו וסנטו בו, אך לא הוסיפו לפגוע בו פיזית. כעת היה ישוע לבדו עם החיילים הרומיים הללו. חבריו היו במסתור; אויביו הלכו לדרכם; ואפילו יוחנן זבדיה כבר לא נמצא לצדו.

פילטוס מסר את ישוע לידי החיילים מעט לאחר השעה שמונה בבוקר, ומעט לפני השעה תשע בבוקר הם יצאו אל זירת הצליבה. בפרק הזמן הזה, שנמשך יותר מחצי שעה, ישוע לא הוציא הגה מפיו. כלל עבודת הניהול של יקום עצום כמעט ועמדה מלכת. גבריא'ל וראשי השליטים של נבאדון היו כאן באורנטיה, או שהיו צמודים אל שידורי החלל של רבי-המלאכיות, במאמץ להיות מעודכנים באשר לקורותיו של בן האדם באורנטיה.

עד לימן שבו החיילים היו מוכנים לצאת עם ישוע אל גולגותא, הם כבר התחילו להתרשם משלוותו הבלתי-רגילה ומן המכובדות יוצאת הדופן שלו, ומכך שנותר בדממה ולא התלונן.

הרבה מן הדיחוי ביציאה עם ישוע אל זירת הצליבה נבע מכך שהמפקד החליט ברגע האחרון לקחת אתו גם שני גנבים אשר נידונו למוות; מכיוון שנצטווה לצלוב את ישוע באותו בוקר, המפקד הרומי חשב שמוטב ששני אלה ימותו יחד אתו מאשר שימתינו עד לסוף חגיגות הפסח.

מיד עם שהגנבים הוכנו ליציאה לדרך, הם הובלו לחצר, שם ראו את ישוע. אחד מהם ראה אותו לראשונה, ואולם השני שמע אותו מדבר לעתים תכופות, הן במקדש והן חודשים רבים לפני כן במחנה בפלה.

5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח

אין קשר ישיר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח היהודי. אכן, ישוע הקריב את חייו הארציים ביום הזה, ערב חג הפסח, ובסביבות הזמן שבו הוקרב השה לעולה במקדש. ואולם, צירוף המקרים הזה איננו מעיד בשום צורה ואופן על כך שמותו של בן האדם עלי אדמות קשור באופן כלשהו למערכת הקרבת הקורבנות היהודית. ישוע היה יהודי, אך כבן האדם, היה בן-תמותה של העולם. די להתבונן במאורעות אשר כבר סופרו ואשר מובילים לרגע הזה, ממש לפני צליבתו המתקרבת של המאסטר, על-מנת להסיק כי מותו בשעה הזו היה אירוע טבעי ומעשה ידי אדם בלבד.

היה זה האדם ולא האל אשר תכנן והוציא לפועל את מותו של ישוע על הצלב. האב אכן סירב להתערב בסדר המאורעות האנושיים באורנטיה, אך האב בפרדיס לא ציווה, תבע, או דרש, כי מותו של בנו יתבצע כפי שאירע הדבר על-פני הארץ. עובדה היא שבמוקדם או במאוחר ישוע היה נדרש לוותר על הגוף בן התמותה, על ההתגשמות שלו בגוף בשר ודם, אך הוא יכול היה לעשות זאת באינספור דרכים מבלי להידרש למות על הצלב בין שני גנבים. כל אלה היו מעשה ידי אדם, ולא מעשי אלוהים.

עד לימן שהמאסטר הוטבל, הוא השלים את כל מה שהוא נדרש להתנסות בו עלי אדמות ובגוף, ואשר היה נחוץ לו בכדי להשלים את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום. באותו רגע ממש הושלמה חובתו של ישוע על-פני הארץ. כל החיים אשר חי לאחר מכן, ואפילו האופן שבו הוא מת, היו סעד אישי לגמרי אשר בחר להעניק על-מנת לרומם את יצוריו בני התמותה בעולם הזה ובעולמות אחרים.

בשורת החדשות הטובות, לפיה באמצעות אמונה יכול בן התמותה להיות מודע-רוחנית לכך שהוא בן האלוהים, איננה תלויה במותו של ישוע. אכן, מותו של המאסטר האיר עד מאוד את בשורת המלכות הזו, אך אף יותר מכך עשו זאת חייו.

כל מה שאמר וכל מה שעשה בן האדם עלי אדמות ייפה עד מאוד את הדוקטרינות על אודות היות האדם בן האלוהים, ועל אודות אחוות האדם, ואולם מערכות היחסים הבסיסיות האלה שבין האדם לאל נובעות מטבע העובדה שהאל אוהב את יצוריו, ומרחמנותם הטבעית של בניו האלוהיים. מאז ומעולם, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים ברחבי היקום, התקיימו מערכות היחסים האלה שבין האדם לבוראו, יחסים נוגעים ללב, יחסים בעלי יופי אלוהי; ומערכות יחסים אלה אינן תלויות בשום אופן במשימות המתת התקופתיות של בני האל הבוראים, אשר מתגלמים בדמות ההוויות התבוניות אשר בראו, כחלק מן המחיר שהם עצמם חייבים לשלם במטרה לרכוש סופית את הריבונות הבלתי-מוגבלת, כל אחד ביקום המקומי שלו.

האב שבשמים אהב את בני התמותה אשר בארץ בדיוק באותה מידה לפני חייו ומותו של ישוע באורנטיה, כמו לאחר המופע הטרנסצנדנטאלי הזה של שותפות-בצוותא בין האדם לבין האל. אף כי אין במעשה הכביר הזה התגלמות אל נבאדון בלבד בשר ודם באורנטיה בכדי להרחיב את תכונותיו של האב הנצחי, האינסופי והאוניברסאלי, יש בו כדי להעשיר ולהאיר – והוא אכן העשיר והאיר – את כל יתר המנהלים והיצורים ביקום של נבאדון. אף כי האב שבשמים אינו אוהב אותנו יותר בשל משימת המתת של מיכאל, כל שאר ההוויות התבוניות השמימיות אכן אוהבות אותנו יותר. והסיבה לכך היא שישוע לא רק שמימש את התגלות האל לאדם, אלא שהוא גילה גם התגלות חדשה של האדם להוויות התבוניות השמימיות אשר ביקום היקומים.

ישוע לא עומד למות כקורבן על חטא. הוא גם לא עומד לכפר על אשמתו המוסרית המולדת של המין האנושי. האנושות כגזע כלל איננה אשמה בפני האל. אשמה היא רק עניין של חטא אישי ושל התמרדות בידועין ובמתכוון כנגד הרצון של האב והממשל של בניו.

החטא והמרד אינם קשורים כלל למשימת המתת הבסיסית של בני פרדיס של האל, זאת למרות שנדמה לנו כי תוכנית ההצלה הינה פועל יוצא של משימת המתת.

גאולת האל עבור בני התמותה של אורנטיה הייתה יעילה, מהימנה ווודאית ממש באותה מידה אילו ישוע לא היה מוצא להורג בידיהם האכזריות של בני-תמותה בורים. אילו היו בני התמותה אשר בארץ מקבלים את המאסטר בברכה, ואילו היה עוזב את אורנטיה כאשר היה מחליט הוא עצמו לעזוב את הגוף, לא הייתה לכך כל השפעה על עובדת אהבתו של האל ורחמיו של הבן – עובדת היות האדם בן האלוהים. אתם, בני התמותה, בני האלוהים אתם, והדבר היחידי אשר נדרש לעשותו כדי שאמת זו תהייה לעובדה בהתנסותכם האישית, היא אמונתכם – אמונה הנולדת מן הרוח.